

הכוח נסוג, וסיכן את המשך הפעולות לחילוץ בני הערובה. גם בעניין זה חלוקות הדעות בצה"ל. יש הטוענים כי חיילי החליטו על דעת עצמם לפרוץ לתוך הבניין, או מתוך שחשבו שכלל שהזמן יארך, כן יצליחו המחבלים להתארגן טוב יותר בתוך ה"מיבנה ולהקשות אחר-כך את פעולת ה"חילוץ.

חדת. הוא החליט לעכב את הפעולה עד שתגיע יחידה זו. יחד עם היחידה הצבאית הגיעה לאיזור גם היחידה המיוחדת של המישטרה (הימ"מ), העור ברת בשנים האחרונות אימונים מפרכים כדי שתוכשר לפעולות קרב במצבי פיי גועי-מחבלים-עם-בני-ערובה. אל יאנוש הצטרפו בינתיים הרמטכ"ל ושרי הביטחון, ולמרות רצונו של המפק"ל, הרצל שפיר, להפעיל את היחידה המיוחדת שלו, הוחר לט גם הפעם שהיחידה הצבאית המייו-חדת היא שתציל את בני הערובה.

לכל פעולה צבאית — עד כה הסתיימו תמיד פיגועים מסוג זה בקרב קצר — יש מגע של שיחה עם המחבלים, כדי לנסות ולסיים את הפרשה ללא קרב וללא סיכון בני הערובה.

(המשך מעמוד 37)

החתיכה מסתלקת לה." השעה כבר כמעט 12. יפה, מורה מ" חולון, פוסעת לאיטה. היא מביטה לצדדים ובוחרת בספסל. "לפעמים אני יושבת כאן כשאני בחופש", גילהה הצעירה המצוץ צעת, "פשוט כשאני מגיעה. אין בדרך כלל מקום ליד השולחן, והוץ מזה על הספסל זה לא מחייב ולא כולם ישר נועץ צים ב" עניינים. להיפך, אני מסתכלת עליי הם. היום פשוט ראייתי חברים שלי ליד הספסל אז באתי אליהם."

עד שעה 12 הספיקו כבר כעשרים אנשי שים לשבת על הספסל. היושבים כולם היוו מיגוזן מעניין של טיפוסים שונים. צעירה בשם מיכל, הלומדת ציור במכון אבני, יושבה על הספסל כי: "לא צריכים להזמין כאן שום דבר, יושבים וכאילו רואים פה סרט של אנשים. זה כמו סרט לראות את אלה שיושבים ליד השולחנות בכסית וזה מאוד מעניין."

אורי, מוזקן המרכיב מישקפי-שמש, שמיד התיישב עם כלבו, הרמס, ליד מיכל גילה כי בעצם זאת הפעם הראשונה שהוא יושב על הספסל. "כואב לי הגב ואין לי היום כוח לעמוד. בדרך-כלל אני רק עומד כאן כי אין לי פשוט ראש לשבת פה." בשעה 12:30 התיישב טוני, בחור חסון ושזוף כשלגופו גופיה בהירה, וחזהו עטור מחרוזות. לצידו התיישבה ידידתו טלי סמני בת ה-17. טוני, העובד בויקוק מים, טען: "אני רק יושב לרגע, אני פשוט בדרך ללכת עם החברה שלי, כבר ישבתי ליד השולחנות וניקיתי את הכיס."

"קודם ישבנו שם", הוסיפה טלי, "עכ" שיו אנהנו פה. זה טוב לשנות מקום לפעמים. קודם הסתכלתי מהשולחנות על הספסל ועכשיו אני מסתכלת מהספסל על השולחנות."

קירקס אנושי

גדול

ההומה לא קטנה הקים האופנאיי אסטרוולוג עמית לווינסון שבא עם ידידתו, הפסלת חנה עדן, לפוש על ה"ספסל. "אנחנו יושבים פה בשמש האביב בית הדינוגופית! כדי להנות מהחיים", אמר. הוא לא הספיק לסיים וכבר עטה עליה בת בעל-חגויות האופנה דרית מצקי. נשיקה פה, נשיקה שם. קריאה למרסל, המלצר הוותיק, והזמנה: "פעמיים מיץ". מרסל הנבון חזר עם המיץ, וגילה ערני מה של בחורות. "מה אני יודע", חיך וקרץ בעינו, "יש פה קוקטייל מכל ה"סוגים."

הקומיקאית האידישאית השמנה מרים פוקס, שרק ראשה נראה מתוך הערימה הסבירה: "נחמים על הספסל, פשוט נחים מהיופי של דינוגוף, באתי עכשיו ממקום שהייתי צריכה לרוץ ולפגוש אנשים, אז מה יותר טוב מהספסל עכשיו? חוץ מזה כאן אפשר לפגוש את כולם וזה לא קיים בשום מקום בעולם, מין ספסל קטן כזה של יום שישי אחרי-הצהריים."

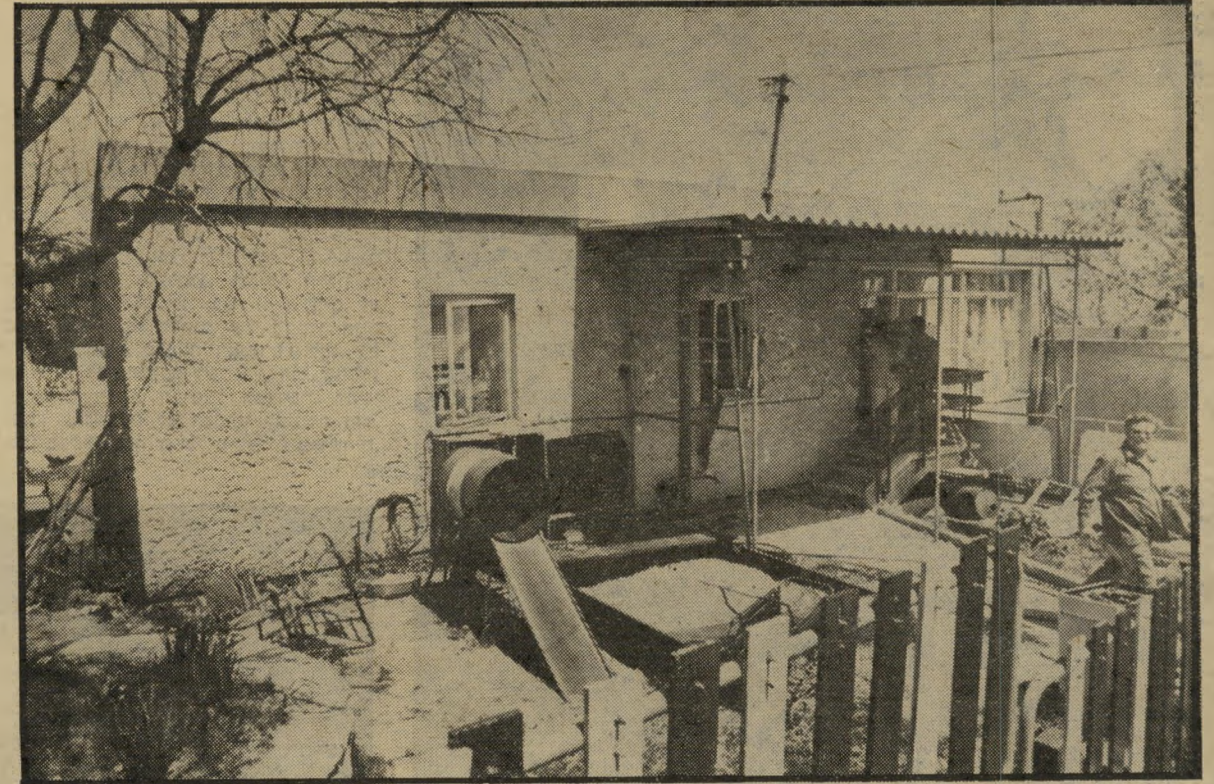
ספיר, העסוק בימים אלה בהכנות ל"נסיעה לחוץ-לארץ, הבוש בכובע קסקט, שזוף וחייכן: "המקום היחיד שאני מרגיש בו טוב הוא הספסל הזה. יותר נוח לי כאן. אני לא יודע להסביר את זה."

אל השניים הצטרפה מרגרט הראל: "אני שחקנית וכותבת שירים", סיפרה ה"גינג'ית המפורסמת, "כאן על הספסל רזים יותר טוב ואני מחפשת עכשיו מקום לשחק בו כדי שתהיה לי השראה לכתוב שירים, חוץ מזה מישוהו קרץ לי שאבוא להתישב לידו, או באתי."

הצייר אלכס אובי, גבר בן 40, עולה חדש מרוסיה, משחק עם כלבתו קארינה על הספסל. הוא יושב לבד מהורהר. "אני אוהב את המקום הזה. כרגע באתי ואני נושם אוויר כדי שיהיה לי כוח לעבור אל השולחן. צפוף כאן מאוד היום."

לקראת השעה חמש בערב עוד ישבו רבים על הספסל הקטן והמדרכה שליד הספסל כוסתה בקבוקי בירה ויקים. משה איש כסית ישב עיף על הספסל בחברת השחקן דידי לוקוב.

אחרון היושבים על הספסל היה שיש קולר, איש הסרטים, שגילה: "זו הפעם הראשונה שאני יושב על הספסל. אני אוהב לראות את הקירקס האנושי הגדול הזה. גיליתי שחברה יותר מעניין לשבת עם הפנים להצגה ולא עם הגב אל ה"הצגה. דינוגוף זה קירקס גדול ואני אוהב להתשתף בקירקסים. רואים כאן את ה"גדולים, את הקטנים, את הגמדים ואת הענקים. כולם עוברים פה."

שאלה היו ריקים. זנחו אותם, והגיעו למיבני הפעוטון ובית הילדים. בתמונה נראה הפעוטון כשהוא מנוקב בכורים, אחרי מכת האש של היחידה המיוחדת שחיסלה את חמשת המחבלים.

לכל הנראה לא התכוונו המחבלים לפגוע דווקא את הפעוטון ואת בית הילדים. הם נכנסו לשני חדרים אחרים בדרגת מהגדר למשק, אולם כיוון

הפעוטון

גם המחבלים וגם פיקוד צה"ל שנכח במקום התכוונו למשאומתן ארוך ומיי גע. המחבלים לא מיהרו לפרט את הדרישות שלהם — רשימת האסירים והעצירים רים הביטחוניים הכלואים בישראל, אותם הם ביקשו לשחרר תמורת בני הערובה. הרשימה נמצאה רק אחר-כך, ליד גוויר תיהם.

המחבלים אפילו לא הביאו עימם מגא-פון לניהול משאומתן. היה להם זמן, והם היו בטוחים שצה"ל יתן להם מגאפון, כפי שאכן היה אחר כך. כפי שקרה בתק"ריות קודמות מסוג זה, הציגו המחבלים אולטימטום. קבעו זמן, אולם בכל פעם האריכו אותו. היה סביר להניח שגם הפעם אפשר יהיה להאריך את האולטימטום לשעות ארוכות.

היה זה שריהביטחון, עזר וייצמן, ש" החליט בעצמו שהפעולה תיערך בסיומו של אחד האולטימטומים של המחבלים, בדיוק בשעה 10 בבוקר. יתכן ועל ההחלטה של השר השפיעה העובדה, שמר" בית בני הערובה היו תינוקות.

בפעולה מהירה, כשהאש באה מכל צדי המיבנה, הצליחו אנשי היחידה להשתלט עליו תוך שלוש דקות. הם מצאו בו את חמשת המחבלים מתים ואת כל בני ה"ערובה כמעט ללא פגע.

נראה כי הפעם ידע הציבור בדיוק מה אירע בפעולה ולפניה. מקורבי שריהביטחון ידעו לספר, כי הפעם לא יסתיר צה"ל את מסקנות חקירת הפיגוע מעיני הציבור. ועדת-החקירה תענה בוודאי על ה"שאלות המטרידות את הכל:

האם התייחסו שילטונות צה"ל ברצינות מס"פקת להתראה המוקדמת? האם היה מח"דל בהתנהגות חברי המשק עצמם בזמן הופעתה של חוות אלברטשין, עת חדרו המחבלים למשק? מי נתן, והאם ניתנה הוראה לחיילי לפרוץ לעבר ה"מיבנה?

ועדת החקירה שיקים צה"ל לבדוק את אירועי הפיגוע במישגבי-עם, תצטרך להשיב גם על שאלה זו.

מה שברור הוא, שכאשר הגיע לשטח אלוף פיקוד הצפון, האלוף אביגדור ("יאנוש") בן-גל, הוא הורה לערוך נסיון נוסף, ולפתוח באש רק אם ישמעו מתוך הבניין קולות ירי, ויתעורר החשש שהמחבלים מתחילים לחסל את בני הערובה.

יאנוש הגיע לשטח קצת באיחור. כי מסוק שהטיס אותו למישגבי-עם חלה תק"ל צורך להמתין עד שיגיע מסוק חדש. אולם יאנוש הגיע לפני היחידה הצבאית המיו-

תקלה

במסוק

את כל הרברים האלה לא ידעו כאשר קיבלו פקודה מ"מפקדיהם. בשעה אחת ושלושים אחרי הצות, להסתער על המיבנה.

אחד החיילים, אליהו ("אלדר") צפירי, (20) נהרג. חיילים נפצעו.